

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושי' ע.

עין משפט נר מצוה

ח א מיי פטיו מהל
 אסורי ביאה הלי'ו
 טושי'ע אהי'ע ס' ד וספי'
 ה וספי' טו:
 ב ב טושי'ע אהי'ע ס' ד
 ספי' א אהי'ע ס' ד ספי'
 י ג ד מיי פיי'ע מהל'
 אסורי ביאה הלי'ו
 טושי'ע אהי'ע ס' ד ספי'
 יא ה טושי'ע חו'מ' ס' י
 ספי' ו ופי' קנל:
 יב ו מיי פכיה מהל'
 הנבדל ספי' ספי' ספי'
 לאחין רח טושי'ע חו'מ' ס' י
 ת ספי' ד:
 יג ו מיי פכיה מהל'
 אסורי ביאה הלי'ו
 ספי' לאחין קבו טושי'ע
 אהי'ע ס' כ ספי' ספי':
 יד ח מיי שס הלי' ד
 טושי'ע חו'מ' ס' י
 ספי' ג:

לא האכל ואפילו זרע אין לה ושזה אל בית אביה^י חוזרת לתרומה ואינה חוזרת לחמה ושוק^י: **לשכניה** צן ארץ ישראל היה: **והו ממאי דהו**
לבו צני לטוביה ולצנו מנשים הללו מצת שכניה ומצת משלם: **והו אפי'** היו להם ממאי דמנצל עלו אותם נשים וצניהם דילמא צלחן
 ישראל נותרו צימני גדליה אותם שכניה ומשלם ושם נשאו טוביה וצנו את צנותיהם^י (ולא יכלו להגיד צית אבותם וזרעם אס מישללל הס
 היינו שתוקי ואסופי): **למעשה סדום**. שהיו מגלי עריות דכתיב (בראשית יג) רעים וחטאים רעים גופם וחטאים צממונס ואמרינן צחלק (סנהדרין

לא תאכל: גירי וחרורי: מנלן אמר רב חסדא דאמר קרא **וכול הנבדל מטומאת**
גויי הארץ אליהם: ממוזי: מנלן דכתיב^י וישמעם סנבלט החרוני וטוביה העבד
 העמוני וכתוב^י כי רבים ביהודה בעלי שבועה לו כי חתן הוא לשכניה בן ארץ
 ויהוהצנן בנו לקח את בת משלם בן ברכיה^י קסבר עובד כוכבים ועבד הבא
 על בת ישראל הולד ממוזר^י הניחא למ"ד הולד ממוזר אלא למאן דאמר
 "הולד כשר מאי איכא למימר ותו ממאי דהו בני דילמא לא הו ליה
 בני ותו ממאי דהכא הו להו וסליקו דילמא התם הו אלא מהכא^י ואלה
 העולים מתל מלח תל חרשא כרוב אדון ואמר ולא יכלו להגיד בית אבותם
 וזרעם אם מישללל הם תל מלח אלו בני אדם שדומים מעשיהם למעשה
 סדום שנהפכה לתל מלח תל חרשא זה שקורא אבא ואמו משתקתו ולא
 יכלו להגיד בית אבותם וזרעם אם מישללל הם זה הוא אסופי שנאסף מן
 השוק כרוב אדון ואמר אמר רבי אבהו אמר אדון אני אמרתי יהיו ישראל
 לפני חשובים ככרוב והם שמו עצמם כנמר איכא דאמרי אמר רבי אבהו
 אמר אדון אע"פ ששמו עצמם כנמר הן חשובים לפני ככרוב אמר רבה
 בר רב^י חנה כל הנושא אשה שאינה הוגנת לו מעלה עליו הכתוב כאילו
 חרשו לכל העולם כולו וזרעו מלח שנאמר ואלה העולים מתל מלח תל חרשא
 אמר רבה בר רב אדא אמר רב^י כל הנושא אשה לשום ממון היוין לו בנים
 שאינן מהוגנים שנאמר^י בה' בגדו כי בנים זרים ילדו ושמה תאמר ממון
 פלט תלמוד לומר עתה יאכלם חדש את חלקיהם ושמה תאמר חלקו ולא
 חלקה תלמוד לומר חלקיהם ושמה תאמר לזמן מרובה ת"ל חדש מאי
 משמע אמר רב נחמן בר יצחק חדש נכנס וחדש יצא וממונם אבד ואמר
 רבה בר רב אדא אמרי לה אמר רבי סלא אמר רב המנונא^י כל הנושא
 אשה שאינה הוגנת לו אליהו כופתו והקב"ה רוצעו^י ותנא על כולם אליהו
 כותב והקב"ה חותם אוי לו לפוסל את זרעו ולפוגם את משפחתו ולנושא
 אשה שאינה הוגנת לו^י [א] אליהו כופתו והקב"ה רוצעו וכול הפוסל פסול ואינו
 מדבר [ב] בשבחה לעולם ואמר שמואל^י בכמומו פוסל ההוא גברא דמנהדרדעא
 דעל לבי מטבחיא בפומבדיתא אמר להו הבו לי בישרא אמרו ליה נטר עד
 דשקיל לשמעיה דרב יהודה בר יחזקאל וניתב לך אמר מאן יהודה בר
 שויסקאל דקדיס לי דשקל מן קמאי אולו אמרו ליה לרב יהודה^י שמתיה
 אמרו הגיל דקרי אינשי עבדי עליה דעבדא הוא^י אזל ההוא אומניה
 לדינא לקמיה דרב נחמן פיתקא דהומנא אזל רב יהודה לקמיה דרב
 הונא אמר ליה איזיל או לא איזיל אמר ליה^י המיזיל^י לא מיבעי לך למיזיל משום
 דגברא רבה את אלא משום יקרא דבי נשיאה קום זיל אתא אשכחיה דקעבדי
 מעקה אמר ליה לא סבר לה מר להא דאמר רב הונא בר אידי אמר שמואל
 יכיון שנחמנה אדם פרנס על הצבור אסור בעשיית מלאכה בפני שלשה
 א"ל פורתא דגונדריתא הוא דקא עבידנא א"ל מי סניא מעקה דכתיב
 באורייתא או מחיצה דאמור רבנן א"ל יתיב מר אקרפטיא א"ל ומי סני
 ספסל דאמור רבנן או איצטבא דאמרי אינשי א"ל ליכול מר אתרונגא אמר
 ליה הכי אמר שמואל כל האומר אתרונגא תילתא ברמות רוחא או
 אתרוג כדקריוה רבנן או אתרוגא דאמרי אינשי אמר ליה לישתי מר
 אנבגא אמר ליה מי סני איספרגום דקריוה רבנן או אנפק דאמרי אינשי
 אמר ליה תיתי^י דווג תשקינא אמר ליה הכי אמר שמואל^י אין משתמשים
 באשה קטנה היא בפירוש אמר שמואל^י אין משתמשים באשה כלל
 בין גדולה בין קטנה נשרר ליה מר שלמא לילתא א"ל הכי אמר
 שמואל^י קול באשה ערוה אפשר ע"י שלוח א"ל הכי אמר שמואל

(א) [בכתיב: י] וקסבר,
 (ב) [לעיל סה ע"ב ע"ש],
 (ג) [בכתיב: בר רב
 הונא], (ד) [מ' ד"ח פ"ח,
 (ה) [בשאלות סימן מ"א פ'
 ואלה איתא תנא נמי הכי
 על כולם וכו'], (ו) [בכתיב
 וע"י נוסף: שכל הנושא
 אשה שאינה הוגנת לו,
 (ז) [בכתיב וע"י נוסף:
 אפי' שיפרי ושממיה
 אמרו ליה רגיל וכו'],
 (ח) [וע"י לעיל מה ע"ה],
 (ט) [דכ"ל מוחק מנח],
 (י) [בכתיב וע"י: ליתבי],
 (יא) [בכתיב הגי' אצטבא
 דאמור רבנן או ספסל
 דאמרי אינשי], (יב) [ל'י
 דיקן כ"ח בשאלות,
 (יג) [ל'קמן פ"א], (יד) [בכתיב
 כ"ה], (טו) [ויקרא כ"ב יג],
 (טז) [וינמות סה ע"ה],
 (יז) [רש"י מ"ג], (יח) [בכתיב
 שבצ"י: וכו'], (יט) [בכתיב
 שבצ"י: ממתיק], (כ) [רש"י
 מ"ז [בכתיב שלפני פסוק
 קקאקא רחמי דלדרכה
 שהו מקיים ומב דקן ל'י
 כתיב], (כא) [בכתיב: שבע
 של עולם], (כב) [בכתיב
 וקסבר וכו'], (כג) [בכתיב
 להנשא עליו], (כד) [שיר
 השירים ג],

הנהגות הגר"א
 [א] גמ' ולנשיא אשה
 שאינה הוגנת לו (אליהו)
 כופתו והקב"ה רוצעו)
 וע"י צני' צני' ל'ג
 לה: [ב] שם ואינו מדבר
 בשבחה של עולם כלי':

תורה אור השלם
 1. ויאכלו בני ישראל
 הישבים מהגולה וכל
 הנבדל משממאת גויי
 הארץ אלהם לדרש לך
 אלהי ישראל.
 עורא ו כ א
 2. וישמע סנבלט החרני
 וטוביה העבד העמני
 וזרע לקחם רעה גדלה
 אשר בא אדם לבקש
 טובה לבני ישראל.
 נחמיה ב י
 3. כי רבים ביהודה
 בעלי שבועה לו כי חתן
 הוא לשכניה בן ארץ
 ויהוהצנן בנו לקח את בת
 משלם בן ברכיה:
 נחמיה ו יח
 4. ואלה העולים מתל
 מלח תל חרשא כרוב
 אדון ואמר ולא יכלו
 להגיד בית אבותם
 וזרעם אם מישללל הם
 נחמיה ז ט א
 5. כן בגדו כי בנים זרים
 ילדו עתה יאכלם חדש
 את חלקיהם: הושע ה ז

תוס' ר"י הזקן
 רב יהודה היה ראש
 בפומבדיתא. נטר המתין
 עד שיטול שלוחו של
 רב יהודה. בר שויסקל.
 דין גנאי אמר. ר"ש
 פירש גרגין אכול צלי
 ואשכחן בפסחים [ג], אן
 ודילמא שויסקל עבדו,
 כלומר צלי.

אין
 גלותא וחתניה דבי נשיאה כדאמרינן בטהור והרעוב (חולין דף קכד). משום דרב נחמן חתני' דבי נשיאה הוא מולול בשמעיה דר' יוחנן:
 יקרא דבי נשיאה. שהוא חתן הנשיא: אסור לעשות מלאכה בפני שלשה. שגנאי הוא ושלפלות לדור שכפופים לה שאין לו מי שיעשה מלאכתו:
 דגונדריתא. היינו מעקה בחדש הלשונות: מי סני. כלומר מכוער ושני לשון תורה ולשון שאר בני אדם שאתה מדבר בעמקי שפה. ומתכוין היה רב
 יהודה לתופסו בדבריו^י לקנטרו להודיעו שלא היה לו להנשא עליו להזמין לפניו: אקרפטיא. ספסל: פילתא צרמוס רוחא. מתוך
 ששליש רוחו גסה הוא משנה צדיצורו: אנבגא. כוס שהוא רביעית והיו רגילין לשתות כוס אחד משמקה העשויה לשתות
 שחרית וקוריהו אספרגום צמסכת צרכות (דף קכז): אפיק. כוס של רביעית וישן אפיק היה שגור צמסכה: פטיי דוגג. מצא
 כתי שכן שמה: אין משתמשינ באשה. שלא ילמדנה להיות רגילה בין האנשים: קטנה היא. רב נחמן קאמר לה: לילתא. שם אשתו:
 קול באשה ערוה. שנאמר^י השמיעני את קולך ואם אשאל בשלומה תשיבני: אמר ליה רב נחמן אפשר. לשלוח לה שאלת שלום ע"י שליח:
 ורב נחמן ראש צנהרדעא ודיין לראש
 גלותא וחתניה דבי נשיאה כדאמרינן בטהור והרעוב (חולין דף קכד). משום דרב נחמן חתני' דבי נשיאה הוא מולול בשמעיה דר' יוחנן:
 יקרא דבי נשיאה. שהוא חתן הנשיא: אסור לעשות מלאכה בפני שלשה. שגנאי הוא ושלפלות לדור שכפופים לה שאין לו מי שיעשה מלאכתו:
 דגונדריתא. היינו מעקה בחדש הלשונות: מי סני. כלומר מכוער ושני לשון תורה ולשון שאר בני אדם שאתה מדבר בעמקי שפה. ומתכוין היה רב
 יהודה לתופסו בדבריו^י לקנטרו להודיעו שלא היה לו להנשא עליו להזמין לפניו: אקרפטיא. ספסל: פילתא צרמוס רוחא. מתוך
 ששליש רוחו גסה הוא משנה צדיצורו: אנבגא. כוס שהוא רביעית והיו רגילין לשתות כוס אחד משמקה העשויה לשתות
 שחרית וקוריהו אספרגום צמסכת צרכות (דף קכז): אפיק. כוס של רביעית וישן אפיק היה שגור צמסכה: פטיי דוגג. מצא
 כתי שכן שמה: אין משתמשינ באשה. שלא ילמדנה להיות רגילה בין האנשים: קטנה היא. רב נחמן קאמר לה: לילתא. שם אשתו:
 קול באשה ערוה. שנאמר^י השמיעני את קולך ואם אשאל בשלומה תשיבני: אמר ליה רב נחמן אפשר. לשלוח לה שאלת שלום ע"י שליח:
 ורב נחמן ראש צנהרדעא ודיין לראש